

GAUDIUM

AUDITE SILETE

Časopis smíšeného pěveckého sboru Gaudium Praha

Rok 2008

Číslo 2

O vítěj máji milý - sólo zpívá Hanka Blažíková

Výjimka potvrzující pravidlo? Snad ne. Kéž by!!!

Marie Dolejší

A byla generálka. Všecko, všecičko se dařilo. A ten Gounod, jak zpíval, a ten Martin, jak vytruboval, a ta lúka, jak byla široká. A což teprve Kouzelník, jak tomu se dařilo...

Generálka se povedla nade vše očekávání. V plénu, hlavně mezi služebně staršími gaudiáky, se ale začala šířit nervozita. Všichni víme, jak to obvykle bývá, když se generálka povede - ve vzduchu se vznáší hrozba průšvihů. Nikdo neví, proč to tak je

(teda vysvětlit se to dá nižší pozorností a tak, ale kdo by tomu věřil...), ale po úspěšné generálce za trest následuje skoro vždycky neúspěšný koncert. Naopak když se poslední zkouška nepovede, je jistá šance, že koncert bude dobrý (prej že si lidi dávají velký pozor a mají strach, aby to zase nezvorali).

Díky výluce tramvají, o které jsme byli předem informováni, dorazili na koncert skoro všichni v nebývalém časovém předstihu. Bylo řečeno, že na zkoušku je velmi málo času, na koncertě účinkují tři sbory, bude to muset odsejpat. Radost si zazpívala skoro všechno, Otvírání studánek bylo provedeno celé. Pak přišel čas Gaudia - vše jen aby se zkusilo, jak to zní, než jsme se rozkoukali, byl konec. Tudíž další přínos k nejistotě (po nás zlínský sbor - zase celý program). Pak se Gaudia ujala Zdena a na schodišti proběhlo rozezpívání. Konečně se začalo naplňovat obávané - začaly problémy, jednotlivé motivky byly rytmicky rozházené, ani intonace nebyla ideální atd. Ale pak už jsme museli ztichnout, koncert začínal a naše cvičení by ze schodiště bylo prý slyšet do sálu. Přesunuli jsme se nahoru, domluvily se nástupy a najednou Radost, zahajující koncert, končila a na řadě bylo Gaudium. Gounod - dobrý. Lidovky - dobré. Sláva. Za odměnu jsme si vzadu v sále poslechli vystoupení zlínských. Následoval další nebývalý úkaz - přestávka. Přestávka je moc dobrá věc, protože spousta lidí se ráda potká se známými, se kterými se jinak nevidí a s nimiž může o přestávce prohodit pár slov.

Hned po přestávce byla na programu Fibichova Jarní romance. Povedla se!!! Sice pár drobnůstek, které nebyly úplně ono, se našlo, ale v celkovém dojmu se naprosto ztratily. Ozdobou skladby bylo umění sólistů Hanky Blažíkové a Michala Křístka. Vláda Souček měl myslím velkou radost. Tuhle skladbu miluje a nám se povedla opravdu moc.

Následovalo Otvírání studánek Bohuslava Martinů v podání spojených dětských sborů Radost a Zlín. Zase krása. K již jme-

Sólo zpívá Michal Křístek

novaným sólistům přibyl výborný recitátor Milan Špale a tři další hudebníci. Skladba byla opravdu strhující.

Ohlasy na koncert byly jen pochvalné. Popřejme si, aby tento úspěch nebyl výjimkou potvrzující pravidlo a aby se nám dařily jak generálky, tak i následné koncerty stejně dobře, jako se to povedlo v neděli 6. 4. 2008 v sále Martinů.

Koncert v Zrcadlové kapli v Klementinu.

Zuzana Zajícová

Jaro je v plném rozpuku a to je pro náš smíšený sbor období koncertní produkce. Po úspěšném koncertu s dětským sborem Radost Praha v nádherném sále Bohuslava Martinů na samém začátku jara nás čekal 27. května koncert v neméně krásné Zrcadlové kapli Klementina.

Spolu s námi vystoupil i americký smíšený sbor Con Brio Choral Society z Connecticutu pod vedením Stephena Bruceho.

V květnu je několik svátků a tudíž byly naše květnové zkoušky, tak důležité před koncertem, poněkud prořídle. Měla jsem

pocit, že ještě jedna zkouška před koncertem by mi určitě prospěla, přestože jsem na žádné květnové zkoušce nechyběla.

Naši američtí kolegové měli za sebou koncertní turné po Evropě a společný koncert byl zároveň jejich závěrečnou produkcí na evropské půdě. Těšila jsem se na večer po koncertu, že opět ochutnám výtvořů svých milých kolegů a sama že se vytáhnou nějakým velkolepým překvapením, ale americký sbor byl zcela soběstačný. Nepotřeboval ubytování ani naši pohostinnost na půdě školy. Naopak. My jsme byli pozváni na raut po koncertu, a to přímo do hotelu Adria na Václaváku! Tam jsem v životě nebyla, a tak se moje tréma z nastávajícího koncertu mísila s představami dobrot, jaké jsem viděla pouze v televizi. Raut na Václaváku ve čtyřhvězdičkovém hotelu mi nedal spát.

Sraz v kapli jsme měli už v půl šesté. Zrcadlová kaple je krásný prostor, kde je radost zpívat. Naše zkouška proběhla celkem hladce, stejně tak nazkoušení Dvořákovy Glorie a Händelova Halleluja společně s americkými kolegy. Glorie byla poněkud zkrácená, Američani ji na rozdíl od nás neznali celou.

V sedm večer byla Zrcadlová kaple k naší radosti zcela zaplněná. Koncert jsme zahájili my skladbou Echo, pak jsme vystříhli Locus iste a následně ztroskotali na nádherné skladbě Ahi, che quest occhi miei... prostě moje neblahé tušení se vyplnilo. Takhle skladba, moje oblíbená, mě strašila v předtuše, že nedopadne nejlíp. Zdena udělala jedinou možnou věc, zastavila sbor hned na začátku a začali jsme znovu. Snad lépe. Bylo mi to tak líto, strašně jsem si přála, abychom to zazpívali krásně, a Zdeně skládám poklonu. Ostatní skladby dopadly dobře, ale stejně jsem cítila, jak jsou všichni zaskočení a jak je to mrzí.

Koncert pokračoval bez přestávky. Americký sbor Con Brio zpíval s plným nasazením, řekla bych na plný pecky, obzvláště některé jejich soprány. Teď vyslovím svůj názor z pohledu posluchače. Na můj vkus bylo v jejich sopránech příliš mnoho tremola. Jejich mužské protějšky se mi

líbily mnohem víc. Důležité ovšem bylo, že se sbor líbil ostatním posluchačům a že zpíval s velkou radostí a vervou. Byli dobří. Na závěr koncertu jsme zazpívali společně již výše zmíněné dvě skladby.

Po hektickém převlékání v malinké šatně jsme byli připraveni na raut ve čtyřhvězdičkovém hotelu Adria. Všichni jsme byli po koncertu vyprahlí a myslím, že i hladoví. Já tedy ano. V salonku hotelu na nás čekaly skleničky šampaňského a malé větrníčky. Taky malé sýrové oválky, zdobené hroznovým vínem. No. Bylo to dobré, ale bylo toho po čertech málo. Řeknu vám, že kdybychom spřátelený sbor pohostili my na půdě školy, tak by se Američani nadláblí a my taky.

Ještěže zpěv stmeluje. My jsme se dostatečně stmelili společným zpěvem, a tak zapoměli na prázdné žaludky. Kolegové z Ameriky byli příjemní a myslím, že se přece jen koncert i rautík vydařily. Rozhodně budeme my i oni mít na co vzpomínat.

Zrcadlová kaple Klementina

Převzaté z Internetu

Praha 1 - Staré Město, Křižovnická ulice

Postavena ve vrcholně barokním slohu v roce 1724 podle projektu Františka Maxmiliána Kaňky pro mariánskou kongregaci v období poslední etapy výstavby Klementina. Roku 1784 byla kaple zrušena, roku 1816 opět obnovena. Dnes slouží k příležitostným výstavám Národní knihovny a jako koncertní síň.

V Klementinu je mnoho reprezentativních a krásně vyzdobených místností. Zrcadlová kaple zaujímá mezi nimi význačné místo a je jedním ze skvostů Klementina. Kaple zasvěcená

Zvěstování Panny Marie byla postavena roku 1724 F. M. Kaňkou. Její výzdoba, v níž vkusně ladí užití mramoru na stěnách i dlažbě se zlacenou štukovou výzdobou, s barvou omítky i nástropních fresek, patří užitím zrcadel ve stropních pásech ke světovým unikátům. Štukovou výzdobu vytvořil B. Spinetti. Autorem fresky je Jan Hiebl, jednotlivé pásy jsou ilustrací k veršům modlitby Ave Maria. Nástěnné obrazy s tématy o životě Panny Marie jsou dílem Václava Vavřince Reinera. Zrcadlová kaple slouží dnes ke kulturním účelům, pořádají se zde krátkodobé výstavy a koncerty. Díky tomu je Zrcadlová kaple jako jedna z mála prostor Klementina přístupná veřejnosti.

Konečně jsme nejlepší (alespoň mezi sokoly)!

Vláda Šilhán

O tom, že jsme se stali také sborem sokolským, jsme už v AUDITE psali. Stalo se tak více než rok před tím, než byla vyhlášena letošní přehlídka sokolských pěveckých sborů. Nebyl to však úmysl, spíše shoda okolností. Protože Sokol „vlastní“ více druhů kulturních souborů (kromě pěveckých jsou to soubory folklorní, divadelní, loutkoherecké a hudební) – vesměs amatérských – koná se přehlídka každého žánru vždy jednou za několik let. Pěvecké sbory se naposledy setkaly před třemi lety.

Každé setkání vždy sleduje odborná porota, která však nevyhlašuje pořadí, ale dává jednotlivým tělesům své „dobrodzání“.

Bylo tomu tak i letos, kdy se konala přehlídka pěveckých sborů v Jihlavě. Ta začínala o půl druhé odpoledne a končila až před šestou hodinou, vzhledem k počtu 14 sborů, které se přihlásily. Dopoledne byly naplánované zkoušky – a protože pořadatelé usoudili, že nám to po dálnici dobře „pořčí“, počítali nás mezi potenciálně blízké Jihlavě a zařadili nás do zkoušek (a posléze i do vlastní přehlídky) na třetí místo. Těžko jsme jim vysvětlovali, že mnozí členové musí do Prahy ještě z místa bydliště hromadnou dopravou dojet, čímž se eliminuje výhoda cesty po dálnici. A tak jsme se rozhodli zkoušku „obětovat“ a vyjet o půl osmé ráno.

Do místa přehlídky jsme dorazili krátce po deváté hodině. Zbytek času do zkoušky společně písně věnovali mnozí pozorováním „konkurence“, jiní se kochali krásami Jihlavy, či se věnovali posuzování jejich občerstvovacích zařízení.

Zkoušku společné skladby jsme absolvovali s úspěchem. Po ní jsme se účastnili příjemné události – výtečného oběda, který pro nás pořadatelé přichystali. Po obědě se ještě objevilo na chvíli volné jeviště, které jsme využili k náhradní zkoušce.

A pak to tedy začalo. Po poměrně krátkých uvítacích projevech zahájil vlastní přehlídku domácí sbor Foerster. My jsme tedy přišli na řadu jako třetí. Vláda nás nijak moc nepeskoval, tak jsme snad podali svůj standardní výkon. Zpívali jsme Suchoňovu: Aká si mi krásna, Verdiho Sbor Židů z opery Nabucco, Ježkova Ezopa a brabence, Milan Špale si zazpíval sólo ve spiritiá-

lu I know the Lord, následovala Lukášova úprava Už ho vedou Martina a zakončili jsme „lidovkou“ Hájkou, hájku.

Dále jsme dělali publikum ostatním sborům. Nejsem odborníkem, abych si mohl

dovolit hodnotit ostatní (a ani zde na to není místo). Možná, že Vláda do AUDITE časem cosi napíše, jen z pozice prostého diváka mohu konstatovat, že mne některé sbory a sborečky zaujaly, ale také byly takové, kde jsem se trochu nudil.

Po skončení přehlídky nastalo částečné dilema, zda zůstat na hodnocení (každý sbor byl hodnocen individuálně a měli jsme přijít na řadu až ke konci – pořadí bylo zvoleno opačné než v přehlídce). Nakonec jsem na hodnocení zůstal sám, protože jsem měl možnost jet domů autem ve společnosti jednoho z hodnotitelů, kterému to auto organizátoři poskytli.

A jaký byl výsledek hodnocení? Přes drobná negativa (těmi se tady přece chlubit nebudeme!) mne porota potěšila, když prohlásila, že i když přehlídka nebyla soutěžní, nás všichni tři ohodnotili jako nejlepší ze všech účastníků – viz nadpis.

Pojďte do Liberce taky!!!

Marie Dolejší

Kdysi dávno přišla po prázdninách Lenka Otrubová s tím, že byla na Bohemia cantat. Byla nadšená, jaké to bylo krásné. Bylo tam tenkrát několik členek Gaudia, ale nijak to potom nepropagovaly (dodatečně jsem se dozvěděla, že svého času v tomto sboru velmi populární Chodský den přinesla Lenka právě z BC).

Předloni jsem byla ukecávána, abych se Bohemia cantat zúčastnila. Po jistém váhání jsem se přihlásila a koncem srpna vyrazily dvě skupiny Gaudiáků (a jeden sólo) do Liberce, bylo nás

z Gaudia 7 + 2 členky Radosti. Až na toho jednoho jsme se všichni přihlásili do stejného ateliéru – České baroko (sólista byl v alikvotním zpěvu). Registrace, ubytování, večere, setkání všech účastníků v Domě kultury, společné zpívání, večerní zkouška do 22 hod.... To byl první den. Další dva dny, začínající ranním společným zpíváním všech účastníků, byly ve znamení zkoušení vybraných skladeb. Velmi samostatný sbormistr s pro nás neobvyklými metodami. Koncert v Lidových sadech. Společenský večer. Koncert alikvotní hudby v kostele a pozdně večerní zkouška se stále nervóznějším sbormistrem. Závěrečný koncert. V listopadu CD - definitivní tečka za BC 2006.

Koncem loňského února začala jistá část Gaudia věřit a – jak píše známý spisovatel – vzduch zavoněl jednak jarem, jednak v něm byl příslib BC 2007. V březnu totiž měl vejít ve známost program BC 2007. Opozdil se o několik dní a myslím, že všichni předloští účastníci denně zkoumali, jaká je situace. A když už konečně byl program uveřejněn? Nastala diskuse, kam letos. Přidalo se několik dalších lidí a s výjimkou jednoho jsme se zase shodli na stejném ateliéru – Vrcholné baroko (sólista si vybral Tvůrčí dílnu Vladimíra Franze). Mimo jiné na něm bylo lákavé to, že jednu skladbu jsme uměli skoro nazpaměť a očekávali jsme, jak bude její nastudování pojato jiným sbormistrem, než je Zdena. Koncem srpna vyrazilo do Liberce tentokrát 9 Gaudiáků, 2 Radostačky a nakonec jsme se ve zkušebně sešly s dalšími dvěma Gaudiačkami, které se veřejných debat neúčastnily, tudíž se o jejich účasti obecně nevědělo. Výsledek – 11 Gaudiáků + 2 Radostačky. Registrace, ubytování, večere, setkání všech účastníků v Domě kultury, večerní zkouška do 22 hod.... To byl první den. Další dva dny, začínající ranním společným zpíváním všech účastníků, byly ve znamení zkoušení vybraných skladeb. Sbornistr tvářící se skoro až plaše, ale velmi přesně vědoucí, co chce, z nás to, co chtěl, dostal. Koncert v Lidových sadech. Společenský večer. Koncert v kostele, kde mimo jiné účinkoval i náš ateliér. Závěrečný koncert. V listopadu 2 CD - definitivní tečka za BC 2007.

Koncem letošního února už zase začala jistá část Gaudia věřit a – jak píše známý spisovatel – vzduch zavoněl jednak jarem, jednak v něm byl příslib BC 2008.... Pojďte s námi!!!!

Mnozí z nás se již přihlásili.

ZÁPISNÍK ZAČÍNAJÍCÍ SBOROVÉ ZPĚVAČKY

Zápis pátý

Zuzana Zajícová

Je načase věnovat se repertoáru smíšeného sboru. Repertoár si zaslouží důkladné vědecké prostudování a co nejpodrobnější analýzu pro čtenáře, jenž se případně nevyzná v tomto složitém problému. Ovšem ani čtenáři zasvěcenému neuškodí obohatit své vědomosti o nové poznatky a utřídit si v paměti, jak to opravdu je.

Tak tedy; repertoár sboru se dělí na mnoho skupin a podskupin, podle toho, z jakého konce se na něj díváte. Skladby jsou 1) nejtěžší, 2) těžké, 3) těžké o trochu míň.

Dalo by se to lapidárně vyjádřit taky: 1) ty, co neumím vůbec, 2) ty, které neumím, 3) ty, které umím jen trochu.

Všechny tyto tři základní, řekla bych hlavní, skupiny se ještě dělí na ty, které jsem a) nikdy neslyšela, b) možná někdy slyšela, c) slyšela, ale nezapamatovala a konečně d) slyšela a trochu zapamatovala.

Dále tu máme skladby, kterým 1) nerozumím a 2) rozumím. Mezi ty, kterým nerozumím, patří všechny v jiném jazyce než je čeština, a bystrý čtenář určitě pochopí, kterým tedy rozumím, i když se najdou i v této skupině výjimky. (Například skladba Tolitatoten je, považte, v češtině a já dodnes marně dumám, co to vlastně znamená. Spíš to vypadá, že by se lépe vyjímala u indiánského vigvamu než u české chalupy).

Všechny skladby se dále dělí na umělé a přírodní. Umělé jsou ty (kupodivu), které mají tatínka a prakticky nikdy maminku, a přírodní se tak nějak ocitly na světě bez rodičů. Ty umělé jsou mnohem častěji komplikované, takové kakofonní, kdežto přírodní jsou uchu laika libozvučnější. S nimi se zkrátka nikdo moc nepáral, šup, byly najednou tady a už si je lidi zpívali pro radost nebo žalost, podle okolností.

S těmi přírodními skladbami mám trochu problém. Jsou zdánlivě lehčí, protože většinu jich znám nebo jsem je slyšela, ale pozor! Vždycky se najde nějaký ten tatínek, který udělá z přírodní písničky skladbu aspoň trochu umělou a šoupne do ní soprán první, druhý, alt první i druhý, tenorky, tenory a občas i basy se na chvíli rozdělí. Jako by nestačilo, že jsem ji doma zpívala v prvním

hlasu. Teď abych si o něm nechala zdát a přenačila se do prvního altu. Někdy si ten tatínek ještě trochu pohraje i s původně jednoduchým textem a nutí všechny ty hlasy, aby začínaly každý jindy a dokonce i v jiném rytmu! Uf. No ale na druhou stranu, když to po osilovném studiu zvládnou, je to prostě krása a už by mě nějaké to obyčejné domácí trojhlasé zpívání neuspokojilo. I začínající sborová zpěvačka se vyvíjí a postupně proniká do hlubin hudby. Je to dlouhá a trnitá cesta, obzvlášť pro chudáky sbormistry.

Okamžik pravdy nastává v momentě, kdy sbormistr rozdává noty, které nikdo nikdy ještě neviděl a všichni bez rozdílu stojí na startovní čáře. A ještě ke všemu jsou slova v nějaké strašlivé řeči jako třeba v němčině. Výhodu mají ti, kteří umí německy a ještě k tomu i noty. Já to musím dohánět pilnou docházkou a dávat v hodinách bedlivý pozor, kdy mám kulatit, kdy je piáno a kdy forte. Ale abych nevypadala jako úplně trdlo. Například jsem pochopila, že když skladba začíná slovy Herr, Lord, Ave, Kyrie, Gloria a podobně, jedná se o skladby církevní a je nutno zpívat s určitou naléhavostí a pokorou a nekulákat jak na lesy.

Vratme se zpět k repertoáru. Dá se tedy dělit ještě na skladby, které 1) všichni znají, jen já ne a 2) které nezná nikdo. Když se sbormistr rozhodne oprášit nějakou starou osvědčenou pecku, kterou kromě mě mají všichni v malíčku, tak mi dá dost práce zjistit, co se mám vlastně učit, protože jsem rovnoměrně obklopená prvními i druhými altem a je občas pěkná makačka to poznat.

Pokud skladbu nikdo nezná, mám já mnohem větší šanci, že se hned od začátku správně zařadím do svého hlasu, protože to se zkoušky dělí na muže a ženy a já snáz odhalím, jestli je předepsaný alt jako takový nebo jestli jsou alty dva.

No a pak se repertoár dělí na skladby oblíbené víc a míň. Nebo taky na ty, které se mi líbí strašně moc a co se mi líbí, a taky co se mi moc nelíbí. Taky na ty, kterých se bojím, a na ty, kterých se bojím míň, a co se jich už nebojím. Nebo co je neumím a těším se, až je budu umět, a nebo je neumím a umět je nebudu, a na ty, které umím už aspoň trochu, a pak co už je umím víc a tak bych mohla pokračovat ještě dlouho.

Zkrátka, repertoár se prostě dá rozdělit na mnoho skupin a chlívčeků, ale to nejpodstatnější na tom je, že se dá všechno zazpívat buď dobře a nebo špatně. A taky co nejlíp zní ve sprše.

Z galerie autorů našeho repertoáru

Claudio Monteverdi

Upraveno podle internetu: romeo.eu/claudio_monteverdi_cs.html

Claudio Zuan Antonio Monteverdi (také *Monteverde*; pokřtěn 15. května 1567 v Cremoně, zemřel 29. listopadu 1643 v Benátkách) byl italský hudební skladatel, jeden z nejvýznamnějších komponistů své doby.

Stylově jeho dílo patří na přelom renesance a baroka. Monteverdi svými hudebními inovacemi významně přispěl ke zrodu barokního stylu. Byl autorem řady profánních i sakrálních děl, významný je zejména jako dovršitel formy madrigalu (zkomponoval devět sbírek madrigalů) a

jeden ze zakladatelů opery (např. *Orfeus*, *Ariadna*, *Korunovace Popey*).

Claudio byl nejstarším z pěti dětí. Měl dvě sestry (Maria Domitilla, Clara Massimilla) a dva bratry (Giulio Cesare, Luca). Jako synu lékaře se mu dostalo dobré výchovy a brzy začal projevovat vynikající hudební nadání.

Jeho učitelem hudby byl Marcantonio Ingherri, kapelník katedrál v Cremoně. Ingherriho vliv je patrný na prvním Monteverdiho díle, které zkomponoval ve věku patnácti let. Byla jím sbírka skladeb *Sacrae cantiunculae* (1582). Roku 1587 mladý skladatel uveřejnil první ze svých devíti knih madrigalů.

Roku 1590 byl Monteverdi povolán ke dvoru mantovského vévody Vincenza I. Gonzagy jako zpěvák a violista. Na tomto postu setrval 22 let a nalezl zde výborné podmínky pro svůj hudební vývoj a kompoziční práci: velký orchestr a vynikající sólisty.

Roku 1594 obdržel titul *Cantore* a následujícího roku se účastnil vévodova tažení proti Turkům do Uher. Výprava motivovaná vidinou hojné kořisti mířila nejdříve k římskému císaři a českému králi Rudolfovi II. Cestou přes Trident, Innsbruck a Linec se tak Monteverdi s celým vévodským doprovodem podíval i do Prahy.

Vincenzova cestovní *Capella Musicale* tehdy měla čtyři členy – kromě Monteverdiho, jenž byl jejím vedoucím, tenoristou a hráčem

na violu da gamba, přes Prahu cestoval i kastrát, virtuózně vládoucí vysokým hlasem, a dva zpěváci-basisté. Úkolem *Capelly* bylo jak doprovázet vévodskou bohoslužbu duchovní hudbou, tak i dodávat lesk častým a okázalým banketům, během nichž vznešení hosté „většinu dne strávili oddáni milostným snahám“.

Roku 1597 skladatel cestoval s orchestrem po Flandrech, kde poznal mistry tamního franko-vlámského hudebního stylu. Po návratu mu roku 1599 jeho vévoda dal za manželku Claudiu Cattaneo, svou oblíbenou zpěvačku a snad i bývalou milenkou. Roku 1601 byl Monteverdi jmenován kapelníkem (*Maestro della musica*).

Přes své povinnosti na dvoře zkomponoval Monteverdi mezi roky 1590 a 1605 další čtyři knihy madrigalů. Roku 1607 zkomponoval Monteverdi jednu z prvních oper vůbec, nazvanou *L'Orfeo*, česky *Orfeus*. Byla napsána na objednávku u příležitosti každoročního karnevalu v Mantově, kde byla uvedena 22. února a okamžitě slavila velký úspěch.

V září toho roku zemřela skladatelova manželka, což Monteverdiho hluboce zasáhlo. Měl s ní dva syny: Francesco se později stal tenoristou v benátském Dómu sv. Marka a Massimiliano lékařem. Monteverdi se již nikdy neoženil a roku 1633 se dokonce nechal vysvětit na katolického kněze.

Roku 1610 pak vytvořil své mistrovské duchovní dílo: *Vespro della Beata Vergine*, tj. *Mariánské nešpory*.

Monteverdi se postupně dostával do finančních obtíží. Navíc po smrti vévody Vincenza roku 1612 byl propuštěn jeho nástupcem, jenž měl pro hudbu méně pochopení.

Po krátkém pobytu v Cremoně byl Monteverdi roku 1613 jmenován kapelníkem Dómu sv. Marka v Benátkách, což bylo v té době jedno z nejvýznamnějších míst, jaká mohl hudebník dosáhnout. Monteverdi zde obnovil místní chrámový sbor a zahájil vrcholnou a nejproduktivnější etapu své skladatelské dráhy. Vedle duchovních děl komponoval i světské skladby a mezi roky 1614 a 1638 uveřejnil šestou až osmou knihu madrigalů.

Po smrti jednoho ze synů, který padl za oběť morové epidemii, se Monteverdiho zdraví začalo postupně zhoršovat. Po své poslední cestě do Cremony a Mantovy zemřel Monteverdi roku 1643 v Benátkách a byl zde uctěn slavnostním pohřbem.

Vyhlášení výsledků soutěže

V čísle 1/08 redakce Audite vyhlásila **soutěž pro členy Gaudia**, kde úkolem bylo identifikovat zobrazený artefakt.

Redakce Audite s potěšením **vyhlašuje vítězkami soutěže** naše milé kolegyně

Barboru Buchtovou a Pavlu Emlerovou,

kteřé byly autorkami správných odpovědí. Obrázek představoval zachovaný fragment staršího notového záznamu skladby *Už ho vedou*, *Martina* z repertoáru Gaudia.

Oběma jmenovaným blahopřejeme ke správné odpovědi, jakož i k výhře částky deseti milionů korun českých, která podle pravidel diskontování popsanych v minulém čísle činí

2, 238721138568339 Kč pro Barboru Buchtovou a

2,1544346900031884 Kč pro Pavlu Emlerovou,

což po příslušném zaokrouhlení dle pravidel představuje sumu 2 Kč pro obě zúčastněné. Tato peněžní odměna bude vítězkám předána při vhodné příležitosti, pro kterou se pokusíme zajistit přítomnost státního notáře. Redakce tímto děkuje svému nejmenovanému členu za sponzorství soutěže.

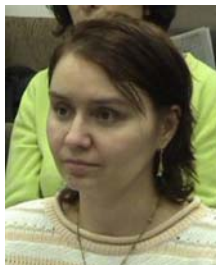
Poznámka. Redakce Audite s politováním zaznamenala, že v kolektivu Gaudia se vyskytly hlasy zpochybňující solventnost redakce pro soutěžní odměny. Členy redakce to mrzí jako projev nedůvěry, a navíc se ukazuje, že někteří členové Gaudia patrně neznají průběh exponenciální funkce $f(x) = 10^{7/x}$ pro $x > 0$! To je u členů sboru s ambicemi Gaudia dosti na pováženou a budeme pravděpodobně nuceni publikovat graf této funkce v některém z příštích čísel Audite.

Pavla Emlerová

Na druhé straně, někteří jiní členové znají průběhy funkcí až příliš dobře, jak ukazuje případ nejmenovaného kolegy K.Š. z basu (toho mladšího), který se proti pravidlům pokusil do soutěže přihlásit svoji čtyřletou neteř.

(b.m.)

Bára Buchtová

Jedeme do Španělska

Milena Poláčková

Španělská kulturní asociace Asociaci3n Cultural Avil3s Joven pořádá každoročně na jaře mezinárodní sborové festivaly pro dětské i dospělé sbory. Dosud se jich zúčastnily sbory z Portugalska, Litvy, Ukrajiny, Ruska, Finska, Slovinska, Polska, České republiky i zámořské sbory z Thajska, Japonska, Číny nebo Ugandy. Z českých sborů tu na dvou koncertech vystoupil v předešlých ročnících Severáček a Radost Praha. Hostem letošního ročníku bude i Gaudium.

Festival se koná v krásné oblasti Asturias na severu Španělska na břehu Biskajského zálivu (zde nazývaného Cantabrijské moře). Asturias je autonomní oblastí španělského království. Jejím hlavním městem je Oviedo, ale největším městem a nejvýznamnějším přístavem je Gij3n. (Zde se bude konat jeden z našich koncertů.) Město je typické rybolovem a stavbou lodí. K zajímavostem patří mimo jiné římské termální lázně z 1. století, románské kostely ze 12. a 13. století nebo muzeum dud.

Gij3n

Ubytování budeme v Avil3s, ve třetím nejdůležitějším městě oblasti. Je to město bohaté na architektonické památky, zejména středověké a barokní. K nejvýznamnějším patří kostely Santo Tom3s de Canterbury a San Nicol3s de Bari (oba ze 13. století). Nejvýznamnější světskou památkou je barokní Palacio de Camposagrado, který sloužil mimo jiné i jako opevnění proti britským pirátům.

Během pobytu ve Španělsku bychom měli navštívit také rybářskou vesničku Cudillero. Vesnice stojí terasovitě v kopci a jako amfiteátr ji ze tří stran obklopuje záliv. Dnes je rušným turistickým centrem.

Divadlo v Avilés

A je tu další svatba

Hádej, kdo se vdává !!!

(30.5.2008, Chodovská tvrz, Praha 4)

Toto číslo připravil díky laskavosti přispěvatelů Vladimír Šilhán. Spolupracovali Marie Dolejší, Jana Vlková, Milena Poláčková, Bohdan Maslowski a Zuzana Zajícová. Foto Jana Vlková, Milena Poláčková a Marie Dolejší. Další příspěvky a připomínky zasílejte na adresu Gaudium Praha, 1700 00, Praha 7, Šimáčkova 16, případně e-mailem (gaudiumpraha@volny.cz, sbor@radostpraha.cz, Vsilhan@centrum.cz)

Toto číslo vyšlo dne 15. června 2008

Zápis šestý

Chodit pilně každý týden ve středu na zkoušku smíšeného sboru do školy v Šimáčkově ulici je jedna věc. Druhá věc je veřejně vystupovat na koncertech. V září mi vidina sebe sama při vystoupení sboru před publikem připadala jako čirá fantazie, něco tak neskutečného, jako ocitnout se na Měsíci nebo vyhrát ve Sportce. Říjnový koncert sboru v Rudolfinu, který jsem absolvovala jako divák, mě utvrdil v přesvědčení, že moje produkce je zcela nemožná.

Když proto naše sbormistryně Zdena jednoho krásného dne prohodila, že si se sborem určitě zazpívám koledy na vánočních koncertech, pomyslela jsem si, že má rozhodně větší odvalu a představitivost než já. Pravda, zpívat koledy v kostele je přece jen snazší než vystříhnout Dvořákovu Mši D dur v Rudolfinu, nicméně mě to ponouklo k ještě větší pilnosti. Hlavně ve sprše, kam jsem se uchýlovala na dlouhé minuty a trénovala Ježíšku panáčku a Dudlaj dudlaj dudlajdá, až se můj muž začal obávat o mé duševní zdraví. Obzvláště když jsem začala s trénováním koled někdy začátkem listopadu. Dlouho jsem netušila, jaké že se to koledy vlastně na vánočních koncertech zpívají, protože smíšený sbor Gaudium je **samozřejmě** umí, má je v repertoáru dlouhá léta a stačí je pár dní před koncertem jen tak trochu oprášit a je to.

No a nebyly by to vánoční koncerty bez Rybovy mše, že. Jak jsem správně tušila, i Rybovku sbor zpívá jako když bičem mrská, tu s orchestrem, tu bez, někdy dokonce i pod taktovkou jiného, cizího a mně neznámého sbormistra!

Na koledy jsem si jakž takž troufala, jelikož jako v každé venkovské rodině na Moravě se i v té naší staly koledy oblíbeným repertoárem, každoročně před vánocemi a během nich zpívaným až do úplného otrávení všech zúčastněných. Maminka vždycky po Mikuláši vystrachala staré, léty prověřené noty s koledami, prakticky rodinné stříbro. Sestra zasedla ke klavíru, my si stoupli za ni, brejlili do not a zpívali s maximálním nasazením. Zpočátku jsme byli plni nadšení a dojetí, ale jak běžel čas a Štědrý den se blížil, těšili jsme se, jak si na Silvestra zazpíváme něco víc od podlahy.

Takže ačkoliv jsem pořád netušila, jaké koledy budeme zpívat, věřila jsem svým pevným základům z domácího zpívá-

ní. Rybovka, to byla jiná káva! Tam moje znalosti končily u Hej mistře, vstaň bystře. Stydím se přiznat, ale je to tak. Rybovu mši jsem nikdy neslyšela celou. (Teď, když ji už znám, vím, že to byla velká škoda a jsem moc ráda, že si ji s Gaudiem můžu zazpívat a pevně doufám, že se pro mě stane každoroční radostí na dlouhá léta).

Vánoční čas se blížil a sbormistři usoudili, že je přece jenom potřeba si přejet koledy i Rybovku. Zajásala jsem. Konečně budu taky jako ostatní znát obsah vánočních koncertů! Jaké bylo moje překvapení, když se ukázalo, že sbor nejen zpívá, ale taky hraje! Tedy přímo jako herci! Že máme Josefa, Marii, andílka a Ježíška, dokonce i tři krále! My ostatní bez důležitých hereckých partů že musíme stejně jako na divadle hrát vesnický lid, který se na patřičných místech raduje, diví a vůbec se nějak projevuje. Zkrátka, že to není jen statické stání v útvaru, je to prostě představení se vším všudy.

Můj obdiv ke sboru stoupl až do nebeských výšin. Páni, skoro jako v Národním! Trochu jsem se ovšem zalékla. Já, takový introvert, jak to všechno před náročným publikem zvládnou, obzvláště bez pomoci not a textu?

Rybovu mši jsme naštěstí mohli zpívat z not. Měla jsem v ní trochu zmatek, protože jsme ji zkoušeli tak různě na přezkávku. Pak jsem bystře pochopila, že tam taky zpívají dost velké úseky sólisti. No a pak mi došlo, že sólisti budou dodaní a sice až na místě v kostele! Zřejmě to byla běžná praxe, protože to nikoho nevyvádělo z míry, jen mě, ale já se statečně držela a nedala své oprávněné obavy najevo.

Pak taky jednou do zkoušky přišel cizí pan dirigent a mně došlo, že nejen sólisti a orchestr, se kterými se seznámím až těsně před koncertem, ale navíc ještě naprosto cizí sbormistr! Aspoň že ten přišel týden před koncertem mezi nás a pobyl asi tak dvacet minut, během nichž s námi prosvištěl začátky našich nástupů. (Tady musím laskavým čtenářkám prozradit, že na pana sbormistra byl moc pěkný pohled, protože je to frajer, podstatně mladší než já a většina členek sboru. Přistihla jsem se, že se na něj culím se značným zalíbením).

„No to jsem teda zvědavá, jak tohle dopadne,“ říkala jsem si, když jsem si doma zkoušela starý pléd, jenž mi měl dodat punc

venkovské ženy v davu. (Ten pléd mi dodal nejen punc, ale i trochu tepla, jinak bych i přes zvýšený tlak a teplotu z rozčilení v kostele určitě umrzla).

Moje první vystoupení před publikem se událo na začátku prosince v kostele svatého Klimenta. Tam byla kromě diváků taky strašná zima, což mě oboje vnitřně rozklepalo. Byla jsem vděčná za nápaditou choreografii, jež nás nutila k pohybu v rámci možností, protože hrozilo, že v případě stání na jednom místě tam přimrzeme až do Velikonoc. Ještěže Ježíška hrála panenka. Na konci produkce jsme zapálili svíčky a celý kostel zapěl Narodil se Kristus pán. Myslím, že by se to mým rodičům moc líbilo, protože tahle koleda byla i u nás doma zlatým hřebem na vánoční produkci.

To byl tedy můj první vstup na světová pódia a další týden, když jsme zpívali v kostele na Strossmayerově náměstí Rybovku, tak tam jsem se klepala už míň. Kostel svatého Antonína je totiž vytápěný.